

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Viides kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Hirunda

Viides kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Viides kirja

1. painos

© 2020 Jauhiainen, Raita

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-397-5

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Gavialiksen 4. kulman asema kylpi kylmässä keinovalossa. Se huijasi aamu-yön varhaisina tunteina liikkuvia kuvittelemaan, että myös kaupunki oli jo herännyt uuteen aamuun. Niin ei kuitenkaan tapahtuisi vielä pariin tuntiin. Näiden seinien ulkopuolella odotti sekä säkkipimeä joutomaa että aamua hiljaa odottava ensimmäinen kehä.

Noustuaan kuudennelta kehältä lähes tyhjään junaan Jani oli jäänyt katselemaan pimeydessä loistavia kaupungin valoja, joiden hiljainen meri oli jatkunut silmäkantamattomiin saakka. Nyt kaikki liike oli pysähtynyt ja hän seisoi valkoisella käytävällä, jonne aikakin tuntui jäähmettyneen. Hän ei ollut koskaan nähnyt 4. kulman asemaa tällaisena, joten mahtoikohan täällä olla tavallisesti näin puhdastakaan? Entä oliko asemahallin katto ollut kauankin harmahtava? Oliko korkealla seinällä, itäisen uloskäynnin kohdalla, aina ollut kullanhohtoinen V-kirjain? Entä olivatko aseman käytävät oikeasti näin leveät? Niinä kertoina, kun hän oli kulkenut aseman kautta, käytävillä oli aina riittänyt vilinää. Se oli 4. kulman asema, jonka hän tunsi.

Hän valpastui huomatessaan kahden rajavartijan kävelevän häntä kohti. Jani käänsi miehille selkensä ja jäi tuijottamaan valtavaa aikataulunäyttöä. Toivottavasti hän ei näyttänyt tyypiltä, jonka aikeita olisi alettava selvittää. Mutta näin aamuyöstä, kun 4. kulman asema oli hiljainen, pitkästyneet rajavartijat saattoivat hyvinkin kiinnostua kenestä tahansa kohdalle osuvasta tyypistä. Hänen täytyi siis luoda vaikutelma kiireestä, aikataulua intensiivisesti tutkivasta miehestä. Koska jos hän näytti nyt vähääkään tyypiltä, joka vain norkoili täällä, hän joutuisi rajavartijoiden hampaisiin. Kun hän luovuttaisi selkäreppunsa tarkistettavaksi, katastrofi olisi jo valmis, eihän tarkistuksilta voinut kieltäytyäkään.

Rajavartijat askelsivat raskaasti vaihtamatta sanaakaan. Kun he saavuttivat suuren aikataulunäytön, Jani alkoi kuunnella korva tarkkana heidän liikkei-

tään. Hänestä tuntui kuin rajavartijat olisivat viipyilleet hänen selkensä takana minuutteja. Kyse oli kuitenkin hänen mielikuvituksestaan, ja kun rajavartijat ohittivat hänet ja ennättivät vielä hyvän matkaa loitommallekin, Jani uskalsi taas hengähtää. Ensimmäinen haaste oli selätetty, eikä hän edes uskaltanut ajatella, kuinka monta pahempaa oli vasta edessä.

Hänen katseensa hakeutui aikataulunäytön riville, jonka mukaan J-juna oli jo lähtenyt Albedosta. Ei siis kestäisi enää kauaa, kun hänen piinansa alkaisi. Kun hän vain selviäisi tulevasta aamusta kunnialla. Sen jälkeen hänellä oli lupa rauhoittua ja nauttia Lanin ja Saian asunnon suojasta. Siihen tuntui kuitenkin vielä olevan aika pitkä aika.

Jani nosti viestin taskustaan. Jos ennalta suunniteltuun aikatauluun oli tullut odottamattomia muutoksia, Lu olisi jo viestinyt hänelle siitä. Lusta ei ollut kuitenkaan kuulunut mitään, joten hän oletti miehen istuvan paraikaa Gavialista kohti kiitävässä junassa. Toistaiseksi he olivat siis pysyneet suunnitelmassa, mutta kuinka kauan onni olisi heille myöten? Jani uskoi yhä, ettei tämä järjettömyys voinut päättyä hyvin. Kukaan ei ollut kuitenkaan kuunnellut häntä, vähiten Saia. Saia oli ollut suunnitelman kannalla, tietenkin, sillä sen turvin tyttö oli saanut sen, mistä oli jo kauan haaveillut. Janin osa oli kuitenkin jotain muuta.

Miten nainen voisi näyttää mieheltä? Kysymys oli kiusannut Jania jo viikkoja, eikä hän edelleenkään uskonut sen olevan mahdollista. Heidän onnistumisensa kuitenkin riippui siitä, ettei seuraavien tuntien aikana kukaan tajuaisi hänen kulkevan Gavialiksen kaduilla naisen kanssa. Jopa kuudennella kehällä naiset kulkivat omia väyliään pitkin, ja niilläkin katuosuuksilla heitä valvoi suuri joukko keltakaartilaisia. Neljännellä kehällä ei ollut naisten kulkuväyliä, eikä siellä päivystänyt keltakaartilaisia. Siitäkin huolimatta Lu oli tuomassa kaupunkiin naisen, joka ei tiennyt maailmanmenosta mitään. Aie oli uhkarohkea ja järjetön. Janille se oli suorastaan kuristava velvollisuus, josta hän ei ollut yrityksistään huolimatta onnistunut pyristelemään irti.

Toki Saia oli onnistunut hämäämään miehiä julkisilla paikoilla useammin kuin kerran. Näin Jani oli itseään muistuttanut joka kerran, kun suunnitelman järjettömyys oli lietsonut häntä kohti epätoivoa. Mutta Saian luvaton liikuskelu oli tapahtunut yleensä yöaikaan. Tänään Jani joutuisi kuljeksimaan naisen kanssa aamun jo valjettua. Lisäksi kaikista Gavialiksen kehistä neljäs oli ylivoimaisesti kauhein. Miten he ikinä onnistuisivat? Miksi hän oli suosunut tähän? Miksi hän ei ollut vastustanut suunnitelmaa pontevammin?

Jani veti henkeä ja muistutti itseään, että oli aivan liian myöhäistä menettää hermojaan. Hän muistutti itseään myös siitä, että Mari Alauda ja Saia olivat paenneet kuudennelta kehältä ja sitä kautta koko kaupungista kirkaassa päivänvalossa. Toisin kuin alkaneen päivän tarkoin suunniteltu koet-

telemus, pako oli tapahtunut spontaanisti, eivätkä he olleet jääneet kiinni ennen Terra Unionian rajaa. Ja myös Saia ja Mari olivat kulkeneet 4. kulman aseman kautta. Heidän oli ollut pakko, sillä Albedoon päästäkseen oli nouseva J-junaan, joka kulki vain 4. kulman asemalle saakka. Se olikin nyt ainoa ajatus, johon Jani saattoi tukeutua, ja hänen oli tukeuduttava johonkin. Muuten hän olisi rusentunut paineen alle.

Hän vilkaisi taas aikataulunäyttöä ja totesi J-junan olevan enää muutaman minuutin päässä kaupungin ulkorajasta. Hetki oli tullut, eikä se tuntunut miellyttävältä lainkaan. Hän muisti kyllä, millainen Anamona oli. Terra Unionian rajalla vietetystä omituisesta yöstä ei ollut kulunut vuottakaan. Seuraavien päivien aikana hän ei kuitenkaan halunnut tuhлата voimiaan pik-kumaiseen kinasteluun. Toivottavasti Anamona olikin tarpeeksi järkevä tajutakseen saman. Toivottavasti nainen myös ymmärtäisi, että oli vieras hänen kaupungissaan. Täällä hän, 43 hopeasiipimerkin arvoinen mies, tietäisi ter-raunionialaista naista paremmin.

”Ei kai hän voi olla hemmoteltua gavalislaistyttyä pahempi...” Jani mutisi leukaperät kireänä ja lähti suunnistamaan kohti asemalaituria.

Hän työnsi kädet taskuihin ja tarpoi pää kumarassa eteenpäin, vaikka tiesi siten näyttävänsä epäilyttävältä hiipparilta. Hänen oli kuitenkin oltava varovainen. 4. kulman asema oli yksi kaupungin solmukohdista, ja hän saattoi törmätä täällä tuttuihin varhaisesta vuorokaudenajasta huolimatta. Pahinta olisi törmätä troviisi Sutaan. Troviisista oli tullut hänelle raskas ja raivostuttava taakka, josta hän ei päässyt eroon.

Muut eivät olleet kuitenkaan välittäneet hänen troviisiongelmastaan. Heidän mielestään hän oli vain liian negatiivinen. Hänen kannoillaan häilyvä troviisi ei siten ollut tarpeeksi merkittävä este, jotta hänet olisi voinut jättää suunnitelman ulkopuolelle. Mutta jos he paljastuisivat tänään, se voisi tietää hänelle jopa vankeusrangaistusta. Jo naisen vieminen kuudennen kehän ulkopuolelle oli rikos itsessään, selkäreppuun kätkeyty laiton ase taas toinen.

Hän saapui asemalaiturille, joka oli melkein tyhjä. Tila alkoi kuitenkin pikaisesti täyttyä tutusta äänestä. Kyse oli laiturille saapuvan junan huminasta, ja samassa junasta ilmaiseva merkkiäänä alkoi jo kimpoilla jykevien seinien sisällä.

Juna sukelsi tunnelista esiin, ja Jani jäi katselemaan ovien avautumista mieli kireänä. Hetki raastoi hänen hermojaan, mutta levottomuutta ei voinut näyttää. Ei niille tuntemattomille miehille, jotka junasta nousivat, ei Lulle, eikä varsinkaan Anamonalle.

Samassa hän huomasi harmaaseen pukeutuneen Lun, eikä mies ollut yksin. Hänen vierellään kulki pää kumarassa seuralainen, joka vaikutti päällisin puolin olevan mies. Mutta oliko tuo mies, vai oliko se nainen, jonka vuoksi

hän oli tähän aikaan vuorokaudesta tänne raahautunut? Kauempaa katseltuna Lun seuralaisen ruumiinrakenne oli nimittäin hyvin miesmäinen. Hän myös askelsi melkein yhtä pitkin askelin kuin Lu.

”Hei”, Lu sanoi hiljaa. ”Kaikki hyvin?”

Jani nyökkäsi ja tutkaili taas Lun seuralaista lippansa alta. Hän hämmentyi tajutessaan, että oli oikeasti nähnyt nuo kasvonpiirteet aikaisemminkin. Hän häkeltyi siitäkin huolimatta, vaikka tiesi, kenen kanssa Lu oli tänä aamuna liikkui. Kaikkein eniten häntä kuitenkin ihmetytti se, että naisen kasvot olivat jostain käsittämättömästä syystä partakarvan peitossa. Miten se oli mahdollista? Miten Anamona oli onnistunut kasvattamaan itselleen parran? Eihän se voinut olla naisille mahdollista.

Anamona tajusi hänen katseensa. Nainen vilkaisi häneen välinpitämättömästi eikä sanonut mitään. Myös Jani käänsi katseen toisaalle ja pysyi vaii. Hänen piinansa oli nyt alkanut.

”Mennään sitten”, Lu sanoi ja lähti tarpomaan eteenpäin.

Heitä vastaan ei tullut ketään, ja se oli helpotus. Asemalla oli kuitenkin valvontakameroita, joten tämäkin hetki jäisi talteen jonnekin rajavartioston tietovarannon uumeniin. Siksi olikin ensisijaisen tärkeää vaikuttaa normaalityt. Heidän piti kävellä kiireettömästi, mutta ei silti liian hitaasti. Heidän tuli näyttää rehellisiltä, mutta samalla kätkeä kasvonsa. Näin Jani ainakin kuvitteli. Varma hän ei ollut enää mistään.

He saapuivat käytävän päähän, ja Lu hidasti askeleitaan.

”Testasimme Anamonan sormenjäljen rajalla, ja se toimi”, Lu aloitti. ”Järjestelmät ilmoittavat hänen nimekseen tästä eteenpäin Neniu Nomo, ja hänellä on kovimmat mahdolliset kulkuoikeudet, joten reitti on vapaa.”

”Seiska mukaan lukien?” Jani varmisti vielä.

”Seiska mukaan lukien”, Lu vakuutti ja nyökkäsi Anamonaa päin.

Jani hengähti syvään. Yksi pahimmista esteistä oli siis ylitetty, kiitos Saian. Gavialiksessahan kaikki oli joka tapauksessa vaikeaa, mutta ilman toimivaa sormenjälkitietoa toimiminen olisi ollut suorastaan mahdotonta.

”Tästä eteenpäin minua kannattaa puhutella nimellä Mo”, Anamona sanoi nyt, ja hänen äänensä kuulosti juuri niin ei-miehiseltä, että se sai Janin niskakarvat pystyyn.

Tuollainen puheääni ei kuulunut kulma-asemalle, saati kaupungin neljännelle kehälle. Anamonan ei pitänyt puhua julkisilla paikoilla yhtään mitään.

”Mo?” Jani kuitenkin kysyi Anamonaan katsomatta.

”Pojat kotipuolessa kutsuvat minua sillä nimellä, kun eivät halua sivullisten tietävän, kenestä on kyse.”

”Pojat?” Jani kummastui ja vilkaisi Anamonaa sittenkin.

”Onko sinulla varmasti kaikki tarvittava mukana?” Lu kysyi nyt Janilta.

”On, on”, Jani vakuutti.

”Eli pääsit porttien läpi ongelmitta”, Lu päätteli.

”Tässähän minä olen.”

Luta huolestutti siis laitton ase, jota hän kantoi selkärepussaan. Ase oli ikivanhaa perua, ja se oli tuotu hänelle Lemmuksen lähes 30 vuotta vanhasta kätköstä. Mitä ilmeisimmin se oli valmistettu materiaalista, jota asemien portit eivät havainneet. Mistä Lemmus oli aseensa aikoinaan saanut, sitä Jani ei lähtenyt arvailemaan. Ase oli kuitenkin syy, jonka vuoksi hän oli lähtenyt kuudennelta kehältä aiemmin kuin oli suunnitellut. Riskit minimoidakseen hän oli jopa valinnut 6.6-kulman aseman syrjäisimmän sisäänkäynnin ja kulkenut portin läpi vasta, kun oli varmistunut, ettei ketään ollut lähettyvillä. Tosin turvatallenteissa hän näkyi kellonajasta huolimatta, onneksi kuitenkin kasvot lippalakini alle kätkeytyinä.

”Minun on nyt kiirehdittävä kuudennelle kehälle”, Lu totesi. ”Te jatkatte nyt omia teitänne suunnitelman mukaisesti.”

”Jep”, Jani totesi kuivasti.

”Kaikki on ajateltu valmiiksi ja huomioitu, joten hommat hoituvat”, Lu lisäsi tyyneesti heitä molempia rauhoitellakseen. ”Me kolme tapaamme seuraavan kerran Albedossa, kun on aika.”

Anamona nyökytteli, ja Jani tunsu vatsansa vääntyvän. Hän olisi mieluusti jatkanut tehtävänsä suorittamista Lun kanssa, vaikka tiesi, ettei niin ollut sovittu. Hän ja Anamona jäisivät nyt kaksin.

”68 tuntia”, Jani sanoi.

”68 tuntia”, Lu vahvisti. ”Jos ovi on lukossa, muistat, mitä tehdä?”

”Muistan.”

”Onnea matkaan”, Lu toivotti, ja Jani toivoi, ettei se ollut merkki epäluotamuksesta.

Lu kääntyi kannoillaan ja suuntasi kohti aseman itäpäätyä, josta pääsi jatkamaan heptagonilinjalla kohti 6. kulman asemaa. Jani oli nyt erittäin tietoinen siitä, että oli Anamonan kanssa kahden, ja ennen kuin hiljaisuus alkoi käydä kiusalliseksi, hän astui kohti oikealle johtavaa käytävää.

”Mennään”, hän sanoi. ”Pahimpaan aamuruuhkaan on vielä parisen tuntia, joten liikkuminen on tällä hetkellä helpompaa kuin se tulee jatkossa olemaan.”

Anamona ei sanonut mitään vaan kiirehti hänen kannoilleen. He kävelivät sanaa sanomatta junalaiturille, jossa oli sopivasti 4A-juna odottamassa. Jani astui junaan ensin ja huomasi, että vaunussa oli heidän lisäksi vain kolme muuta. Hän jättäytyi miehistä hyvän matkaa loitommalta ja osoitti Anamonalle keskikäytäväpaikan. Hän istui viereiselle paikalle käytävän toiselle puolelle, ja kun juna lähti liikkeelle, hänen vatsansa tuntui kiertyvän yhä vain

tiukempaan solmuun. Hän oli nyt viemässä naista kaupungin kehälle, jonne naiset eivät kuuluneet ja jonne hän ei mielellään itsekään mennyt norkoilemaan.

Hän aktivoi edessään sijaitsevan näytön ja jäi silmäilemään uutisia saadakseen muuta ajateltavaa. Hän huomasi maininnan Kauriin provinssin kanslerista, jonka huono terveydentila oli salailusta huolimatta jo yleisessä tiedossa. Provinssin viisi astusta halusivat uuden kanslerin, ja jos presidentti Sepiella olisi ollut tajuissaan, niin olisi jo pian käynytkin. Valitettavasti kanslerinimitykset tehtiin aina presidentin uuden virkakauden alkaessa, mutta virkaa tekevä presidentti Nesasio oli perunut vaalit. Kauriin provinssissa oltiin siis pattitilanteessa, ja etelästä olikin jo kantautunut vaatimuksia vaalien järjestämistä. Sitä vallankahvaan päässyt entinen varapresidentti ei kuitenkaan tekisi niin pitkään kuin presidentti Sepiellassa henki pihisi.

Jani vilkaisi Anamona ja huomasi naisen jääneen katselemaan ikkunan takana hämmöttävää kaupunkia. Jani olisi mieluummin nähnyt hänen tuijottavan uutisia, kuten tapana oli, mutta ei nähnyt aiheelliseksi puuttua asiaan nyt, kun vaunu oli lähes tyhjä. Olkoon, hän mietti ja yritti taas keskittyä silmiensä edessä näkyviin otsikoihin.

Hän vieritti uutisvirtaa eteenpäin ja huomasi kobolttikiistan hallitsevan otsikoita vieläkin. Nesasio oli alkanut rähistä Erasmian kanssa tosissaan, koska ei sietänyt astus Pulastea, eikä astus Pulaste sietänyt häntä. Huonot suhteet olivat kärjistymässä kobolttiin, jota Gavialis toi ulkomaailman louhoksilta Albedoon ja toimitti muihin kaupunkeihin. Nyt Erasmian astus oli kuitenkin aikeissa tutkia joutomaita ja niiden mahdollisia kobolttivarantoja. Se oli uhmaa, pyristelyä irti Gavialiksen jakamasta koboltista, ja erasmialaiset olivat asiasta varsin innoissaan. Heidän astuksensa pani julkisesti ja julkeasti kampoihin virkaa tekevälle presidentille, joka ei juuri suosiossa kylpenyt.

Jani ei jaksanut lukea Nesasiosta enempää. Miehen naama tympäisi häntä, ja ainoa mies koko maailmassa, joka pystyisi tilanteen korjaamaan, oli presidentti Sepiella, heidän *oikea* presidenttinsä. Sepiella ei ollut kuitenkaan herännyt horteesta, jota lääkäreiden oli yhä vaikea selittää, ja Nesasio kieltäytyi järjestämästä vaaleja. Kukaan ei mahtanut tilanteelle mitään.

Jani sulki näytön edestään ja painoi päänsä. Hän jäi odottamaan 4.4-kulman asemaa lyötynä. Häntä myös väsytti. Hänen oli pitänyt saattaa Saia Albedoon jo eilen ja palata sieltä kiireesti takaisin kaupunkiin, joten nukkuminen oli jäänyt vähiin. Hänen olonsa tuntui raskaalta, eikä hän edes uskaltanut ajatella kaikkia niitä asioita, jotka voisivat vielä mennä pieleen. Miten hän olikin suostunut tähän?

Kun juna sitten viimein hidasti, hän pakottautui pystyyn. Hän nykäisi Anamona takista ilmaistakseen, että he olivat saapuneet määränpäähensä.

Nainen havahtui mietteistään ja seurasi häntä sanaa sanomatta ovien luokse. Kun he viimein pysähtyivät, Jani lähti tarpomaan vitkuttelematta kohti uloskäyntiä.

Kun kiiltävä lattia jalkojen alla muuttui harmaammaksi kivilaataksi, he olivat jo lähellä aseman vieressä sijaitsevaa Tetrem-aukiota. Ulos päästyään Jani huomasi Anamonan alkavan katsella uteliaana ympärilleen. Naisen katse hakeutui erityisesti aukion laidalla seisoviin korkeisiin tornitaloihin.

Jania huolestutti tuleva päivä yhä vain enemmän. Jos nainen näki ihmeen täällä, Tetrem-aukiolla, kuinka hänen päänsä kestäisi Gavialiksen kadut ja ne lukemattomat miehet, joiden keskellä hän joutuisi ainoana naisena kulkemaan? Terra Unionia oli hänen kuulemansa mukaan naisten maailma, joten täällä Anamona joutui kohtaamaan todellisuuden, josta hän tuskin pitäisi. Mitä hän siis tekisi, jos Anamonan hermo pettäisi? Kukaan ei ollut laskenut sitä skenaariota suunnitelmaa laadittaessa. Kukaan ei ollut uskonut, että Anamona voisi ajautua Gavialiksessa hermoromahduksen partaalle, vähiten siskoonsa lujasti luottava Lena Vaal. Tietenkin Lena uskoi sisarensa, ja siksi myös Lu uskoi suunnitelman onnistumiseen. Jos Jani olisi kyseenalaistanut kaksikon olettamukset, hän olisi vain tullut haastaneeksi riitaa.

”Me nousemme noita portaita pitkin takaisin asemalle”, Jani ilmoitti lyhyesti ja nyökkäsi edessään häämöttäviä kivisiä askelmia. ”Nousemme ensimmäiseen junaan, joka kohdallemme osuu. Emme katso ketään suoraan silmiin, emme välitä kenestäkään. Muut ihmiset ovat meille kuin ilmaa. Ymmärrätkö?”

Anamona ei sanonut vielääkään mitään, mutta nyökkäsi sentään. Jani oli tyytyväinen naisen hiljaisuuteen ja suostuvaisuuteen. Toistaiseksi Anamona vaikutti tajuavan tilanteen vakavuuden eikä kyseenalaistanut hänen asemaansa. Mitä kauemmin tätä kestäisi, sitä helpompi hänen osansa olisi.

Tuntemastaan jännityksestä huolimatta Jania alkoi jo hieman kiinnostaa, mitä Anamona näkemästään ajatteli, olihan tämä naisen ensimmäinen kosketus maailman suurimpaan kaupunkiin. Hän ei kuitenkaan viitsinyt alkaa udella typeriä nyt, kun heillä oli tärkeämpään mietittävää. Liian suuren kiinnostuksen osoittaminen olisi voinut myös vaikuttaa lapselliselta, ja vaikutelma keskenkasvuisuudesta olisi varmaan saanut Anamonan epäilemään hänen kyvykkyyttään pitää tilanne hallinnassa.

He kapusivat kiviset portaat ylös ja saapuivat asemalaiturille, jossa ei seisoksellut heidän lisäksi kuin vain kourallinen miehiä. Miesten näkeminen sai Janin kuitenkin varuilleen, ja hän jättäytyi heistä suosiolla kauemmas. Kun kukaan ei vaikuttanut kiinnostävän heihin vielääkään mitään huomiota, Jani hengähti hieman, olihan siihen nyt ohikiitävän lyhyt mahdollisuus.

Anamonaa hän ei edes vilkaissut. Neljännellä kehällä kenelläkään ei ollut kavereita. Täällä kilpailu oli kireintä koko maailmassa.

Kun juna saapui, Jani valitsi mahdollisimman tyhjältä näyttävän vaunun. Hän osoitti perässään kulkevalle Anamonalle taas käytävänpuoleisen paikan ja kirosi mielessään, kun samaan vaunuun ilmestyi kaksi muutakin. Hän istuutui Anamonan taakse, käytäväpaikalle itsekkin, jotta saattoi tarkkailla vaunuun ilmestyviä matkaaajia. Nyt Anamonan tarvitsi vain painaa päänsä. Parempi vielä, jos hän olisi teeskennellyt lukevansa uutisia, mutta nyt oli liian myöhäistä alkaa neuvoa naista kaupunkilaisten tavoille. Nyt oli vain toivotava, etteivät vaunuun nousseita miehiä muut matkustajat kiinnostaneet.

Samassa Anamona vilkaisi häntä olkansa yli ja Jani tyrmistyi. Mitä ihmettä nainen teki?

”Mitä?” Jani kysyi hiljaa ja katsoi naista ärtyneenä.

”Miksi istut siellä?” Anamona kysyi hiljaa.

Jani kumartui eteenpäin.

”Miksi en istuisi?” hän hölmistyi. ”Käänny ympäri ja ole hiljaa.”

”Eikö täällä ole tapana istua vierekkäin?” Anamona kuitenkin jatkoi.

”Ei todellakaan”, Jani kuiski. ”Käänny. *Nyt*.”

Anamona teki viimein kuten käskettiin, ja Jani huokaisi syvään. Hänen sydämensä kuitenkin hakkasi yhä lujaa. Tässä oli ollut ensimmäinen vaaranpaikka heidän aamussaan. Kuinka monta oli vielä edessäpäin?

Hän odotti hetken, kunnes kumartui taas kohti Anamonan selkänojaa.

”Jos joku kävelee tämän matkan aikana ohitsesi, paina pääsi”, hän kuiskasi. ”Teeskentele olevasi keskittynyt viestimeesi, koska se näyttää normaalilta täällä. Me emme ole kavereita, varsinkaan täällä.”

”Varsinkaan täällä?”

”Neljäs kehä on kaikkein kilpailuhenkisin”, Jani vakuutti. ”Täällä ei ole kellään kavereita, joten me kaksi emme voi herättää huomiota olemalla liian tuttavallisia. Älä puhu minulle enää.”

Samassa juna nytkähti liikkeelle. Jani huokaisi hiljaa ja alkoi taas tarkkailla muita vaunussa istuvia. Onneksi kukaan heistä ei vaikuttanut kiinnittäneen huomiota Anamonan outoon käytökseen, joten tällä kertaa he olivat selvinneet vaikeuksista. Mutta kuinka kauan heillä olisi hyvä onni mukana? Missä vaiheessa hän selostaisi Anamonalle, miten miehet Gavialiksessa käyttäytyvät?

Jani aktivoi taas uutisnäytön, mutta ei keskittynyt ensimmäiseenkään näytössä juoksevaan otsikkoon. Hän tiesi jo, että niissä mainittaisiin koboltti-kiista useammin kuin kerran, eikä hän jaksanut lukea asiasta enää sanaakaan. Hänen ajatuksensa harhautuivatkin kohti heidän määränpäättään, eikä sen ajatteleminen tuntunut hyvältä lainkaan. Hän oli nyt vastoin tahtoaan pa-

laamassa rakennukseen, jonne ei olisi halunnut astua enää jalallakaan. Hän oli nähnyt paikasta jo tarpeeksi monta painajaista yhden elämän osalle. Että hän inhosikin neljättä kehää!

Ensimmäinen pysähdys. Kukaan ei poistunut junasta, mutta eipä vau- nuun ilmestynyt matkustajia lisääkään. Jani nosti katseensa Anamonan nis- kaan ja muisteli, että viimeksi naisella oli ollut pitkät hiukset, pidemmät kuin Saialla. Nyt ne olivat jossain lippalakin alla ja toivottavasti myös pysyivät siellä. Takin kaulus näytti myös peittävän suurimman osan naisen niskasta, ja hyvä niin. Sillä jos Anamona tuijotti tarpeeksi tarkoin, hänen niskansa saat- toi paljastua huomattavasti kapeammaksi kuin miehillä keskimäärin. Onnek- si naisen naamassa oli parta, vaikkei Jani tajunnut vieläkään, miten. Se oli kuitenkin loistava hämäys.

Kun heidän asemansa lähestyi, Jani ujutti kätensä varovaisesti kohti naista ja tökkäsi tätä olkapäähän huomion saadakseen. Anamona havahtui, käänsi katseensa ja nousi jaloilleen hänen esimerkkiään seuraten. He kävelivät ovil- le peräkanaa ja niiden viimein avautuessa astuivat hiljaiselle asemalle.

Paikka oli viimeisen parin kuukauden aikana tullut Janille turhankin tu- tuksi. Jopa troviisi Sutalle oli raportoitu hänen käynneistään täällä. Troviisia hämätäkseen hän oli joutunut pomppimaan eri puolilla neljättä kehää, vaika juuri tämän aseman lähialue oli se, jota varten hän oli nelosella lähes kai- ken liikenevän vapaa-aikansa viettänyt.

”Mennään”, hän sanoi ja kiirehti kohti katutasolle johtavia portaita.

Asemalla oli kameravalvonta, joten hän ei puhunut Anamonalle enempää. Hän ei edes vilkaissut olkansa yli nähdäkseen, kuinka nainen pärjäs. Terra Unioniassakin oli portaita, joten eiköhän Anamona osannut näitäkin pitkin laskeutua. Kun he sitten pääsivät alas kadulle, Jani kääntyi tottumuksesta vasempaan. Katu johti neljännen kehän hallintotalolle, ja jokainen heidän ohittamansa rakennus sekä valvontakamera aina hallintotalon aukiolle saak- ka oli piirtynyt hänen mieleensä tarkoin. Tätä hän oli harjoitellut viikkoja, ja nyt hän tiesi täsmälleen, missä pahimmat riskit reitin varrella sijaitsivat.

Katuosuus oli hiljainen, joten Jani uskalsi viimein avata suunsa ja kysyä mieltään askarruttavan kysymyksen.

”Miten sinulla voi olla parta?”

”Mitä?” Anamona hämmästy.

Hän ei kuitenkaan kuulostanut yllättyneen niinkään kysymyksestä vaan enemmänkin siitä, että Jani oli ylipäättään alkanut puhutella häntä.

”Miten sinulla voi olla parta?” hän toisti.

”Tämä on selvästikin tekoparta”, nainen naurahti hiljaa. ”Tämä on epä- toivoinen yritykseni tehdä uskottava maskeeraus.”

”Maskeeraus?” Jani kummastui, sillä hän ei ollut aikaisemmin kuullut vastaavaa sanaa.

”Kuten teattereissa on tapana.”

”Mistä sinä oikein puhut?” Jani hölmistyi.

Anamona toimi nyt vasten ohjeita ja kiri hänen rinnalleen.

”Et ole kuullut teatterista?” nainen kysyi ja käänsi katseensa häntä kohti.

”En ole koskaan kuullutkaan”, Jani vakuutti. ”Se on siis jokin terraunionialainen juttu?”

”Oletko tosissasi?”

”Kuulostaako siltä, että vitsailen?” Jani kysyi nyreästi.

Hän tarkkaili hermostuneena tyhjää katuja edessään. Ei kai vain kukaan kuullut heitä ja ihmetellyt, miten toisella miehellä oli niin korkea puheääni?

”Teillä ei siis ole teatteritaidetta?” Anamona jatkoi.

”En usko, että on. Minulla ei ole aavistustakaan, mistä sinä puhut.”

”Hyvä on”, Anamonan huokaisi. ”Teatteri on paikka, jossa esiintymislaivalle nousee joukko ihmisiä yleisön eteen. Esiintyviä ihmisiä kutsutaan näyttelijöiksi, ja ideana on, että näyttelijä esiintyy ulkoa opeteltua käsikirjoitusta seuraten. Joskus näytelmän hahmo voi olla mies, jolloin näyttelijä pukeutuu mieheksi ja hänelle tehdään miehen maskeeraus. Mieshahmoja varten meillä on muun muassa tällaisia tekopartoja.”

”Täällä toiseksi tekeytyminen on laitonta”, Jani totesi ykskantaan.

”Teatterissa näyttelijät yleensä esittävät fiktiivisiä henkilöitä parin tunnin verran, ja yleisö on tietoinen siitä, että näytelmä on kuvitteellinen.”

”Kuulostaa oudolta.”

Samassa Jani huomasi jo hiljaisen aukion ja sen laidalla seisovan neljänhenkilöisen hallintotalon. Hän viittoi Anamonaan jäämään hetkeksi hänen taakseen. Hän eteni muutaman metrin yksin, koska halusi varmistua, ettei aukiolla ollut muita.

”Miksi ihmiset edes käyttävät aikaa tuollaiseen teeskentelyyn?” hän kysyi hiljaista aukiota tarkkaillen.

”En osaa vastata tuohon juuri nyt”, kuului hänen selkänsä takaa.

Jani vilkaisi olkansa yli.

”Miten tuo parta edes pysyy naamassasi kiinni?” hän kysyi.

”Liimalla.”

”Liimalla?” Jani kummastui, kunnes käänsi taas katseensa tähyilläkseen aukion yli kohti kaakkoa.

Siellä häämötti jo osin purettu lasinen tornitalo. Aamun pimeydessä sen sinistä sävyä ei juuri erottanut, mutta rakennuksen nimen Jani muisti erityisen hyvin. Tornin nimi oli Sermo, ja sen purkamista oli lykätty kuukausia Gavo Hirundan nimeen vedoten. Siitä olikin alkanut varsin epätavallinen ja

melko aktiivisesti uutisissa raportoitu kiista, jonka vuoksi tornitalo yhä seisoi pystyssä. Gavialiksessa purkupäätöksen saaneet rakennukset kun yleensä katosivat katukuvasta hyvin ripeästi.

”Liimalla, joka sopii ihmisen iholle”, kuului täsmennys.

”Erikoista”, Jani totesi ja vilkaisi taas Anamona.

Hän ei viitsinyt tuijottaa, jottei heidän olisi tarvinnut alkaa keskustella pidempään kuin oli pakko. Hän oli viimeisten kuukausien aikana nähnyt tarpeeksi naisia tajutakseen, että moni heistä puhui enemmän kuin oli tarpeen, eikä hänellä ollut syytä kuvitella Anamonan olevan poikkeus. Siinä suhteessa Anamona saattoi olla jopa gavialislaisia naisia pahempi. Niinpä hän vain viittoi naista peräänsä samalla, kun lähti tarpomaan hiljaisen aukion poikki kohti purkua odottavaa tornia.

Kun Sermo-tornin purkupäätös oli viimein saatu ujutettua virkaa tekevän presidentin pöydälle, asiat olivat alkaneet edetä. Nesasio ei ollut historian ystävää, joten hän oli käkenyt purkutöiden alkaa ilman ylimääräistä viivyttelyä. Janin ensimmäisenä tehtävänä olikin nyt viedä Anamona tuohon rakennukseen, ennen kuin oli liian myöhäistä. Jo parin päivän päästä se nimittäin voisi olla mahdotonta.

Jani tuijotti tornia leukaperät kireinä. Edellisestä vierailusta oli jo vierähtänyt aikaa, mutta hän muisti silti kaiken. Rakennus oli kätkenyt seiänsä suojiin laboratorion, josta löytäneet näytteet hän oli Lun kanssa tuhonnut. Nyt Lu maksoi tuosta päähänpistosta, olihan hänen henkilöllisyytensä paljastunut yhden vähäpätöisen sormenjäljen vuoksi. Tästä syystä julkisuutta karttelevat ja lakia pilkkanaan pitävät rikolliset etsivätkin Luta taukoamatta. Kuinka Lu kesti tilanteen, sitä Jani ei tiennyt. Ehkä juuri siinä he olivatkin perustavanlaisesti erilaisia. Lu oli lujempaa tekoa, kun Jani taas alkoi hermoilla jo pienenkin paineen alla.

Jani havahtui. Hän näki liikettä, mutta onneksi miehet pysyivät hyvän matkaa loitommalla. Anamonan peiterooli ei siis ollut vaarantunut, eikä syyttä hermostumiseen ollut.

Seuraavassa risteyksessä Jani pysähtyi taas hetkeksi tarkistaakseen tilanteen. Kun ketään ei näkynyt, hän alkoi tarpoa kohti purettavaa sinistä tornitaloa. Jokainen askel vaati kuitenkin pientä pakottamista, vaikka laitonta laboratoriota pyörittäneet miehet olivat varmasti jo lähteneet täältä aikaa siten.

”Tiedätkö, mihin olemme menossa?” hän kysyi nyt.

”En erityisen tarkasti.”

”Eikö Lu kertonut sinulle mitään?”

”Tiedän, että olen täällä vanhan kiviseinämän vuoksi, jonka Lu kuvasi viime kesänä. Ja tiesin, että saapuisin neljännelle kehälle ja että jäisin tänne joksikin aikaa.”

”Se Lun kuvaama kiviseinämä on tämän sinertävän rakennuksen alapuolella”, Jani kertoi katua ylittäessään.

”Rakennusta puretaan”, Anamona kuitenkin huomautti. ”Tai siltä se ainakin minusta vaikuttaa.”

”Olet oikeassa, joten mennään ennen kuin työmiehet aloittavat päivänsä ja ennen kuin he ehtivät edetä siihen pisteeseen saakka, jossa alkavat purkaa haitallisia aineita rakennuksen alimmaisista kerroksista. Meillä ei ole mitään suojaimia mukanamme.”

”Kuulostaa siltä, että vierailumme osuu melkeinpä viimeiseen mahdolliseen ajankohtaan.”

”Olet oikeassa”, Jani myönsi.

Onneksi Saia oli ennen lähtöään varmistanut heidän pääsynsä työmaa-alueelle. Niinpä tornitaloa ympäröivälle metalliaidalle päästyään Jani suunnisti annettujen ohjeiden mukaisesti sivuportille ja viittoi Anamona painamaan etusormensa portin lukkoon. Anamonan silmistä saattoi nähdä epäilyksen. Nainen ei kuitenkaan haronut vastaan vaan painoi kätensä tunnistuslevyä vasten. Portti napsahti auki, ja Jani ohjasi Anamonan sen taakse mahdollisimman nopeasti.

Hän kiirehti askeleitaan rakennuksen pääovelle päästäkseen. Ovet olivat auki, todennäköisesti työmiesten sujuvamman liikuskulun vuoksi, joten he pääsivät sujahtamaan lasisten seinien sisään ongelmitta.

He saapuivat autioon aulaan, jonka Jani muisti hyvin. Tilan keskellä oli yhä noin puolitoista metriä korkea lieriömäinen jalusta. Jalustassa ei enää ollut opasnäyttöä, josta oli voinut silmäillä rakennuksessa toimineiden toimintayksiköiden tietoja. Näytön puuttuminen tarkoitti selvästikin sitä, että tyhjennys- ja purkutyöt olivat jo edenneet katutasoon saakka.

”Mennään”, Jani kehotti taas, ja hänen kuiskauksensa kuulosti kumealta tyhjässä kivisessä tilassa.

He kiirehtivät aulan poikki kohti ovia, joiden takaa hän tiesi löytävänsä portaikon. Oven luokse päästyään hän avasi sen varoen, kuulosteli hetken, kunnes viittoi Anamona astumaan peremmälle.

”Pohjakerrokseen”, hän opasti kuiskaten.

Anamona nyökkäsi, ja he lähtivät laskeutumaan portaita pitkin kohti katutason alapuolelle jäävää tilaa. Jani oli hermostunut ja odotti vieläkin pahinta. Tämän ei pitänyt olla näin helppoa, hän mietti itsekseen. Gavialiksessa mikään ei ollut näin helppoa, varsinkaan naisen kanssa liikkuminen kaupungin pahimmalla kehällä.

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Viides kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Hirundan viidennessä kirjassa maailmanvaltion sisäiset suhteet alkavat kiristyä. Maailman huomion kääntyessä kaupunkien välisiin kiistoihin Jani 821771 palaa vähin äänin Gavialiksen neljännelle kehälle selvittämään kaupungin uumeniin unohdettua arvoitusta. Sen ratkaiseminen vaatii kuitenkin epätavallisia keinoja, joiden paljastuminen voisi vaarantaa Janin tulevaisuuden. Jokin ajaakin yhteisesti sovittun ja suunnitellun tehtävän edelle. Onko kyse velvollisuudesta, pakosta vai puhtaasta uteliaisuudesta?

ISBN: 9789528023975